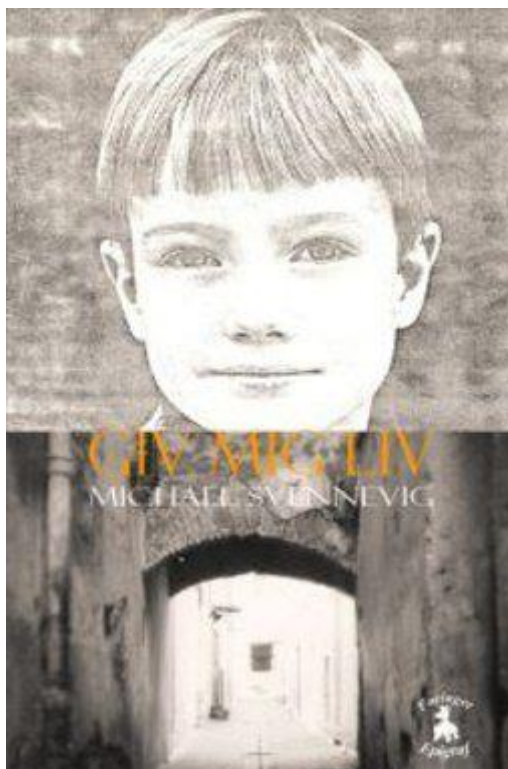


Uddrag fra  
Michael Svennevigs roman  
GIV MIG LIV



Da det ringer har jeg allerede rejst mig. Jeg går hen over det knirkende gulv og ud gennem den lille forhal. Tager en dyb indånding inden jeg åbner. For der står han.

Jeg genkender ham og kender ham alligevel ikke. Vi står lidt og kigger på hinanden.

Jeg er vel 6-7 år og kigger på den granvoksne mand med det sorte hår og skæg.

Han kigger indtrængende på mig, men jeg lader som ingenting. Han bliver stående.

Jeg har ikke lyst til at han skal med ind, men kan ikke forhindre det.

Selv om huset lukker sig beskyttende om mig, følger han efter. Han har en æske under armen.

Han trænger sig ind på mig og vil give mig den. Han insisterer selv om jeg nægter og afviser ham.

-Hvorfor skal jeg have den?

-Spørg din søster!

Idet jeg vender mig, ser jeg spejlet på væggen, som jeg ikke har lagt mærke til før.

Jeg ved han har ret. Instinktivt ved jeg, han har ret.

Da jeg kigger i spejlet kommer hun imod mig.

Selv om jeg er enebarn, er vore spejlbilleder for identiske til at det kan være andet end hende, min søster. Jeg går helt hen til spejlet, ligesom hun gør. Hun rækker hånden frem mod mig, mens vi ser på hinanden. Da jeg også rækker hånden frem mod hende, toner hun væk.

\*

Nogle gange gik jeg over på kirkegården og legede. Den lå på den anden side af vejen.

Så snart den store, tunge jernlåge smækkede efter mig, var jeg i mit eget rige. Her var der ingen, der kunne forstyrre. Jeg gik rundt og kiggede på gravene. Satte mig i gruset og kiggede op.

Jeg fik øje på en due i det høje grantræ. Den baskede med vingerne som om den ville væk, men blev alligevel siddende.

På nogle af gravene var der også duer. Helt hvide. De sad oven på gravstenene. Jeg tog fat i én og drejede den og opdagede, at den sad løs. Ligeså forsigtigt kunne jeg løfte den af. Duen på graven ved siden af sad også løs. Ligesom alle de andre, og så samlede jeg alle duerne sammen i en bunke og fordelte dem rundt på en ny måde, så det blev meget flottere.

Eftersom jeg på ny fordelte duerne rundt på gravene, virkede det som om de nu sad og snakkede sammen, eller i hvert fald kiggede på hinanden for jeg vendte dem mod hinanden. På en måde blev kirkegården min.

Jeg havde sådan lyst til at vise det til de voksne, men vidste godt, at det var *min* leg, og at de voksne ikke ville forstå den. Måske betød det heller ikke alverden for dem, men jeg ville have at livet skulle være smukt og tage sig smukt ud.

Hvis alting skal have sin rette betydning, må man være grundig, og det var på kirkegården jeg begyndte.

\*

Min mormor passede mig. Når jeg var hos hende sov jeg i værelset ovenpå. Dynen var stor og tung og skjulte mig fuldstændig. Når jeg lå nede under den, følte jeg mig tryk. Næsten som om jeg havde en hule, hvor jeg kunne bestemme alting selv. Så lagde jeg mig inderst i hulen hvor der var helt mørkt, og langsomt skubbede jeg dynen op, så en lille stribe lys kunne komme ind. Bare ganske lidt ad gangen, og så lod jeg dynen falde ned igen og lå og vænnede mine øjne til mørket, før jeg igen lukkede mere lys ind.

Min mormor lavede saft til mig, og jeg elskede hendes pæresaft.

Ude i gården var der lyden af duernes kurren oppe fra pæretræet. Efterhånden kunne jeg genkende dem. Ofte sad jeg med ryggen mod stammen og kiggede op. Nogle gange var de svære at få øje på, men blev jeg siddende længe nok, kunne jeg øverst oppe se

noget hvidt og gråt, der fløj fra gren til gren. Jeg blev siddende og lyttede til deres kurren.

Lørdag formiddag skulle vi ud og handle. Det var ugens højdepunkt. Allerede fra morgenstunden herskede der en nervøs spænding. Det, der andre dage kunne give anledning til trakasserier, betød ikke længere noget, for i dag kunne vi ikke være uvenner. I dag var alle venner, og alt blev løst med et smil. Tilløb til brok fik lov at passere, uden at det gav anledning til noget. Det var dagen, hvor der skulle hygges.

Vi tog vores pæne tøj på og gik ud for at købe ind.

Min mormor handlede i Favør.

Bagefter satte vi os ind i cafeteriet. Siddende der mellem lyden af klirrende kaffekopper og lugten af vådt overtøj trådte vi ind i en anden verden. Min mormor slappede af, og al ugens uro lagde sig. Vi sad omkring bordet. De ubekvemme plastikstole blev til de mageligste stole. Jeg fik også én. Vi snakkede og lo. Også naboerne og genboerne kom over og slog en sludder af. Det, vi havde glemt at købe, blev bare slået hen.

-Næ, i stenalderen havde de jo klaret sig glimrende uden fryseposer.

Og så lo vi.

Deres lystighed var så smittende. Jeg forstod ikke altid, hvad de sagde, men lo når de lo og elskede at sidde der midt i kredsen af leende voksne. Så var livet godt - og glemt var alt det andet. Alt det, der hørte til i den verden der lå rundt om.

Jeg pustede bobler ned i sodavanden, der bruste op i næsen på mig så jeg fik hikke, mens jeg lyttede til de voksnes latter.

De bugnende poser stod ved siden af, fulde af hemmeligheder. I en af indkøbsposerne lå en pose vingummier. Det føltes utroligt med al den lykke. Der var intet vi skulle nå. Vi havde tid nok.

Der hang grædende børn på den ene væg. En kronhjort brølede ud over søen fra den anden. Min mormor knoklede med at gøre rent hos flere familier i byen. Bagefter var hun træt. Hendes hænder var udtørrede af at vride våde klude op og tørre andre familiers støv af.

Når hun kom hjem, skulle hun i gang med at lave mad og gøre rent igen. Hun lå ned meget af tiden. Lå ned på divanen foran fjernsynet. Det værkede i hendes ben, og hun havde smerter i ryggen. Ved siden af hende lå den ugentlige Familiejournal. Om søndagen græd hun over "Familien Ashton" og "Herskab og Tjenestefolk". Den ene lange serie afløste den anden.

Hun samlede på de små aftagelige flasker, der sad på flaskerne med kirsebærvin. Hendes samling var stor og stod ved siden af fjernsynet. Hun kæmpede og kæmpede for at få det hele til at hænge sammen, men på et tidspunkt orkede hun ikke mere. Selv om det havde været svært at holde trit med alt det hun skulle nå, var dette værre. Hun kunne slet ikke noget og blev liggende. Nu var hun bange. Når hun kiggede på mig, kunne jeg se det. Jeg forsøgte at trøste hende, og det hjalp også i begyndelsen, men hun

var bange for at det skulle vokse sig større. Vokse sig så stort, at der ikke længere var mulighed for at være stresset, for at halse rundt - ja, bare at være i live. Hun var bange for kræften.

Senere lå hun i hospitalssengen. Sengen var så stor, mens hun bare blev mindre og mindre. De voksne forsøgte at snakke som om alt var som det skulle være, men det var det ikke. Hvorfor skulle hun ellers ligge i den seng på sygehuset?

Der var en slange forbundet med hendes hånd. Der dryppede noget fra en flaske ned igennem et gennemsigtigt plasticrør, der var fastgjort til hånden. Det dryppede hele tiden, både om dagen og om natten. I starten sad jeg og talte dryppene, men det blev for mange. Alt det, der dryppede ned, sivede ind i hende og alligevel blev hun svagere og svagere.

De voksne lod som om de slet ikke så den gennemsigtige slange.

Når jeg pegede på den, rystede de på hovedet.

Da dynen gled til side, og jeg kunne se hendes ben, forstod jeg det. Jeg forstod at det var slut, men stadig lod de som ingenting. Hendes ben. Nej, det måtte være hendes arm. Men hendes arme var ikke dernede. Det måtte være et ben, men ben kan ikke være så tynde på mennesker, kun hvis de skal dø. Hun lignede noget jeg havde set på fjernsynet, og når de så sådan ud, så døde de.

Men ingen sagde noget, og hun forsvandt i stilheden.